

II. felvonás

A Múlt Szelleme

1. fejezet

Új Kezdet

A jó kriffbe... utálok ezt! – visszhangzott Mira gondolataiban már a sokadik alkalommal. Ebben a szűkös szellőzőjáratban minden egyes mozdulattal közelebb érezte magát ahhoz, hogy végleg beragadjon a falak közé. Persze tisztában volt a ténnyel, miszerint ő az egyetlen, aki elég karcsú ehhez, valamint be is meri préselni magát ezen, a klausztofóbiásoknak nem túlzottan kedvező környezetbe.

Mialatt egyik sietős, nehezekeesen megtett kéz és lábmozdulatot tette a másik után, csakhamar a közelmúlt történései felé terelődtek a gondolatai. El sem hitte, hogy most itt van, azok után, amin a Nar Shaddán keresztülment. Egyre csak a fejében kavargott annak az emléke, mikor Fenn érte jött és kimentette, aztán már a legénysége tagjaként indult Taris felé. Előtte persze akadt „néhány” extramegálló, ahol találkozott Sigillel, kinek még mindig sajnálja a halálát.

Egy jó ember volt, rossz időben.

Azonban az a néhány planéta, ahol a rablást megelőzően megfordultak, semmi volt Jaris következő céljához képest: a Lázadás felkereséséhez. Maga az út egyik kudarcot hozta a másik után, melynek eredményeképp még egy kocsmai pletyka után is nekivágtak már a mindenségnek, aznap is szembesülve a jó nagy bűdös semmivel. Mostanra már Fenn is kezdte feladni. Ahogyan apadt a pénz, az üzemanyag és az életkörülmények, a tervrajzok egyre inkább terhet jelentettek.

Ezen az sem segített túl sokat, hogy azóta valamiért szinte minden jöttment meg akarja őket ölni. Tehát, ha anyagi hasznót nem is, a holoképektől való megszabadulás legalább annyit eredményezne, hogy békén hagyják őket. A lány tisztán látta, hogy az ex-jedi egyre csak méregeti ezt a döntést, sorra számba véve a következményeket, de egyelőre még tartva magát az eredeti tervhez. Hiszen a Szövetségnek egy hadserege van, csillaghajói. Azoknak lenniük kell valahol, csak rájuk kell, hogy találjanak.

Mindezek ellenére, ez a három hónap a hátába csapódó lézernyaláb óta eltelt élete eddigi legboldogabb időszak. Drake admirális valóságos hajtóvadászata ellenére a Reaver – egyszerűbb volt leszedni azt a nyomkövetőt, mint egy új bárkát keresni – még mindig egyben van, ezért mindig van hol aludnia, van mit ennie, ráadásul még friss ruhája is akad, és persze tisztálkodhat is. Ez már kapásból négy dolog, ami azon az átkozott holdon egyáltalán nem, vagy csak elszórt alkalmanként vált számára lehetővé. Ezen felül ott egy másik, igen fontos tényező is: Fenn.

- Hogy állsz? – szólította meg az egykori jedi lovag a csuklójára csatolt kommunikátoron keresztül. Sajnos a tudati szinten történő párbeszédhez túlságosan is messze voltak egymástól. S a Muunilinst már csak egy ilyen hely.

- Még mindig a szellőzőben vagyok, de hamarosan ott leszek – felelte, halkán sisteregve a komba, nehogy meghallja valaki. Idő közben egyre csak azon szitkozódott magában, hogy miért kell egy ilyen, a maga nemében csodás helyen is a csőcselékkel babrálnia. Annyi minden mást is tehetne, de persze kellett a pénz, hiszen már csak néhány megállóra elég üzemanyag maradt a hajón. A kaja és a többi még nem volt gond, a múltkor sikerült kaszálniuk egy kisebb összeget Ventrisnek köszönhetően, aki végül a maradásra adta a fejét.

Mindazonáltal gengszterek, zsoldosok, közönséges törvényen kívüliek mindenhol akadnak, akár még a Naboon is. És ahol vannak, ott akad egy-két befolyásosabb

egyén is, akit rend szerint egy nagy rakás kredit tesz azzá. Mint például az a stóc, amely szinte már epekedve várja a lányt a célállomásánál.

Meglepő módon a következő kanyarnál már ott is termett. Maga a koszos, a déli nap fényében – *Nem, nem lett volna egyszerűbb este kirámolni a helyet, de sebj, legalább könnyebb lesz visszatálnom a hajóhoz...* – sem valami kellemes helyiség teljesen üresen állt. Minden a várakozások szerint alakult.

- Itt vagyok, már izzíthatjátok is a hajtóműveket – szólalt fel szelíden, tudván. Hogy ha most azonnal tele is tömi a zsebeit, még visszaút még mindig órákba telik majd. Ennek ellenére mégis úgy érezte, ezzel muszáj lesz felvágnia. A gyorsaságát jelezve.

- Oké, de ne feledd, ez nem játék. Ezek nem akármilyen szerencsétlenek, hanem profi gyilkosok, dílerok és emberkereskedők. Nagyon nem akarsz részesülni a vendégszeretetükből – tájékoztatta Jaris, mély aggodalmat érezve.

- Tudom, mester. Ott voltam, amikor elmondták. Nem emlékszel?

- Mester? – csattant fel a férfi meglepetten. – Nem is tudtam! – nevetett fel végül.

- Bocsi, a megszokás hatalma – az ember azt hinné, hogy ennyi idő elteltével már alkalmazkodott a helyzethez. Ám mégsem tud szabadulni a kifejezéstől, ez szinte a lehetetlennel határos feladat a számára. Alig múlt el hét éves, mióta folyton-folyvást így kellett neveznie, aztán Zeknos palotája mellett is így sisteregte az álmában. Ezen, közel egy évtizeden át tartó rutint nehéz levedleni. Emellett más is lapult a háttérben. – Egyébként sem hagyta fel a tanításommal, csak már nem a kardforgatást és az Erő fürkészését magyarázod reggeltől estig. Ehelyett az mondod, hogyan tudok záratokat feltörni, elvegyülni a tömegben, mesterien játszani a halottat, vagy épp boldogulni egy istentelen környezetben. Vagy épp szükség esetén elhúzni a csíkot valahonnan, mint például a Nar Shaddaaról, ha ismét odakeverednék. Szóval tanítasz, csak másra.

- Ez akkor sem ugyanaz. Különb is, ezek sokkal fontosabbak, mint a jedik süketelései a sorsról, meg a mi egyebekről. Ha nem tudnád, már szinte egy sincs belőlük. Ez nem véletlen. A 66-os parancs óta változtak a dolgok, és mi, akik megmaradtunk vagy alkalmazkodunk, vagy meghalunk. Te sem vagy kivétel.

- De az alkalmazkodáshoz nem kell elvesztenünk azt, akik voltunk. Én is igyekszem alkalmazkodni, és egész ügyesen haladok. Mégsem fordítottam hátat a Rendnek. Ugyanúgy gyakorlom a dolgokat, mint előtte. Csak egyedül nehezebb. De semmi sem tökéletes, és különben is: még akad egy kis elintézni valóm.

- Csak még valami. Ne feledd, hogy a vezetőjük, Sarrano még a rendőrséget is a markában tartja a kenőpénzeivel. Szóval, ha lebuksz, akkor a fél bolygó a nyakadban lesz – tette hozzá Jaris tudva, hogy ezzel a lány is tisztában van. *Hátha mégsem.*

- Nem fogok.

Mialatt Fenn egyre csak azt próbálta eldönteni, hogy a tapasztalat, vagy pedig a merő önelégültség vezérli a lányt, Mira már meg is szakította a kapcsolatot. Már így is túl sok időt fecsért el a szófecsérléssel. Eljött a tettek ideje.

A szellőző rácsos fedelének „*finom*” eltávolítása után, nyomban a szoba hátsó részénél elhelyezkedő asztal felé suhant. Kecses lépteivel, másodpercek alatt ott találta magát, szinte hangtalanul. A még egy macskát is meghazudtoló lépteinek

köszönhetően az egyetlen zajforrás a finom bőréhez bájosan simuló szövetruhája lehetett, ahogyan a poros talajon súrlódott annak köpenye.

Maga a helyiség innen már még hátborzongatóbb és ótvarabb látványt keltett. Minden tele volt szeméttel, kosszal, valamint a mennységének köszönhetően szinte már fojtogató porral. Ennek többsége rétegesen hevert a bútorokon, valamint a helyiség fémes padlóján, mely nyomban a levegőbe szállingózott a kecses léptek nyomán. Mira két halovány szippantás után már akaratlanul is köhögni kezdett.

Ha valaki ilyen gazdag, miért nem takarít?

Persze az ilyesfajta embereknek ez nem épp a bevett szokásuk, amely az ótvar berendezési tárgyak felületén heverő tárgyakban mutatkozott meg. Mindenféle lőfegyvertől kezdve, késekig, minden hevert ott, a legegyszerűbb közelharc fegyvereket is beleértve. Némelyeken mély nyomokat hagyott az alvadt vér, mely tisztán mutatta: nekik annyira nincs félnivalójuk a törvénytől, hogy még ezeket sem kell letakarítaniuk. Ez rossz hír a rossz végükre kerülő szerencsétleneknek, ám annál jobbat jelent számára. Hisz, ha ilyen hatalmas valaki, akkor jó sok pénze lehet.

Ami hamarosan az enyém lesz.

Legalábbis ő már teljesen beleringatta magát ezen tévhitbe, amikor hozzálátott a nem túl egyszerű zár feltöréséhez. Számított rá, hogy Sarrano nem hagyja majd a véletlenre, csak épp a feladat szokatlan egyszerűségére nem. Jaris alaposan a fejébe verte, hogy tud megbirkózni az asztal alsó fiókját bőszen őrző szerkezettel, anélkül, hogy kárt tenne a szajréban. Nem is telt többre néhány másodpercnél, és az aranyszínű fémdarabok tengere már ömlött is a kezeibe.

Nem akart a kelleténél több időt eltölteni ezen a kinnal és becstelenséggel teli helyen, ezért a lehető leghamarabb annyit lapátolt bele a köpenye alatt húzódó két tágas zsebébe, amennyit csak tudott – sajnos nem hozott zsákot, nem hitte, hogy ilyen kincseskamra várja ideát. S már el is takarította a több tízezres kredithalom felét, amikor egy éles sikoly érzett az Erőben. Valami nagyon nem stimmelt.

Azonnal bevágta a fiókot, az élete sokkal fontosabb volt, mint egy nagy rakás pénz. Lehet, a többieknek nem fog túlzottan tetszeni a kevéske kereslet, de inkább ez, mintsem egy zsákban találjanak rá. Különben is, ez már bőven eleget szedett, hogy Fennek egy szava sem lehessen. Ezért úgy kezdett el a szellőző felé suhanni, mintha egy fényes diadal küszöbén lenne – ha lopott is, azt is inkább csak visszavette.

Nem sejtette, de azok a bizonyos rezdülések a mindent felölelő misztikumban, valamivel közelebbi eseményt jeleztek, mint számította. Ezért valóságos sokként érte, amikor kivágódott a helyiségbe vezető mindkét tömör duracélajtó, majd fizetett törvényen kívüliek egy egész hadosztálya özönlött be rajtuk. Akadt köztük, siniteenen, duroson, weequayen, chissen és muunon át, egészen egy ródiaiig, mindenféle szerzet, azonban csak egyetlen ember. A kiállása és öltözete alapján ő lehetett Sarrano.

Mira túl messze volt a szellőzőtől, hogy csak úgy tovatűnhessen benne az utolsó pillanatban. Ráadásul még a fénykardját sem tudta előkapni, olyan gyorsan meredt a feje felé a megannyi sugárkarabély, melyek az újdonsült ellenfeleinél akadtak. Látván, hogy már nem tehet valami sokat, menten megállt, egyenesen farkasszemet nézve a

nagyvezérrel, aki mindent, csak nem egy meglehetősen felnőttes megjelenésű kislányt várt a személyében. El is nevette magát a döbbenetében.

- Nocsak, mi szél fújt erre, gyermekem? Csak nem azt hitted, hogy a magad fajta kirámolhat engem, a nagy Sarranót? Ne röhögtesd... – a jól megtermett, szakállas férfi még hajlandó volt a szivarját is kikölcsonözni a szájából, hogy tehessen vele egy íves legyintést a levegőben. A dohány füstje pedig egy félkört formált az éltető közegben.

- Ami azt illeti, már meg is tettem – gúnyolódott, bizonyítékul felmutatva egy ékes kreditszemet. A férfi ennek láttán eleinte haragot, majd lehetőséget érzett.

- Hm, téged sem tanítottak jó modorra... – simította végig fekete szakállát a szabadon maradt kezével. – Ez tetszik – ekkor kérdővé váltak szemei. – Tudod mit, kislány. Mit szólnál hozzá, ha most szépen kirakodnád a pénzemet az asztalra, és mi nem loccsantjuk ki az agyvelődöt. Helyette lehetőséget biztosítunk számodra a sorainkban. Nyugi, én állom a szavam, elvégre miért is ölnénk meg egy örömlányt, amikor lassan olyan lesz errefelé, mint a fehér holló. Nem igaz, fiúk? – kiáltotta hátra a mögötte lévőknél, kik mind felröhögtek. Sokan már el is képzelték maguk előtt a pillanatot, amikor ez a szépség saját kezelésbe veszi őket. – Szóval, mit szólsz?

- Bocsi, ez nem az én stílusom – rántott vállat Wess, s miközben valamennyi ellenfele a flegma reakciót kísérte figyelemmel, az egyik kezét már oda is csúsztatta a fénykardjához. Erélyesen, fenyegetően rántotta azt elő, a lehető leghamarabb kibontva zöldesen izzó pengéjét. Már nem is tudta, mihez kezdene nélküle.

- Nocsak, milyen takaros egy fegyvert szereztél te. Csak az a gond, hogy ezt csak egy Jedi tudja forgatni, azok pedig már rég kihaltak. Susoghatsz vele akár mennyit a levegőben, akkor sem fogunk beszarni – a lány ennek hallatán sem eresztette le a pengét, mely most az életét jelentette, ehelyett még dacosabban nézett vissza az ellenfelére. – Most komolyan meg akarod öletni magad? Hisz esélyed sincs!

- Meglátjuk – mosolyodott el Mira harciasan, majd védekező állásba helyezte a pengét. Készen rá, hogy bármit a férfi szeme közé pattintson, ami elhagyja a felé meredő sugárvetők bármelyikének rideg csövét is.

- Hát jó, te akartad – vágta rá Sarrano közömbösen, s már csak a tudatában folytatta mondandóját. *Kár érte, ezzel a testtel, és észjárásával sokat hozhatott volna a konyhára. Lehet, hogy a falra erősített kamarát már nem szúrta ki, de mégis... ezekkel a zöld szemekkel bárkit rávehetett volna egy gyors mentre.*

Wess sokáig várta az első lövést, de szinte már fájdalmasan sokat váratott magára a jelenet. Végül, közel fél perc elteltével csak eldördült az egyik sugárvető. Ám nem a lány előtt, mint azt várta, hanem épp a háta mögött. Ahogyan közeledett felé, esküdni mert volna rá, hogy pontosan ott érné, ahol az előző is tette. Bármennyire is próbálta viccesen felfogni a sors hozamát, ebben valahogy nem látta a humorérzékét.

Minden esetre, a fájdalmas élményt inkább kihagyná, ha lehet. Ezért hátra fordította a zöldesen ragyogó pengét, pontosan a nyaláb útjába helyezve. S az ezt követő vörös villanás után, a kérdéses lövést leadó férfi egy lyukkal a szemei közt borult a padló fémes ötvözetére. Mirának nem kellett hátranéznie mindehhez, ehelyett inkább újfent Sarrano retináiba mélyesztette a tekintetét.

Csak ennyit tudsz? – mindössze ezt sugallták szemei.

- Lelőni! – ordította toroka szakadtából, majd jómaga is előkapott egy sugárvetőt. Eddig sem volt ínyére a becsület, hát még most, hogy már tudja, mivel is áll szemben. Közel harmincan vették be magukat a helyiségbe. Ennyivel már csak nem végezhet egyetlen személy, rendelkezzen bármiféle képességekkel. *Ugye?*

A választ legbelül méltán érezte a lány, ezért sem hátrált meg. Mindössze egyik szilaj lézernyalábot háritotta a másik után, művészi elrugaszkodások és lenyűgözően kecses mozdulatok által dacolva a végeztével. Az elmúlt időben rájött, hogy a számos éles helyzet mellett nem kell neki mester, hogy fejlődhessen. Elég egy mögötte álló férfi, aki támogatja a döntésében, és próbálja a helyes út felé terelni az elméjét.

És Jaris Fenn pontosan egy ilyen ember.

Persze az ellenség özöne nem elégedett meg azzal, hogy csak a távolból próbálják eltalálni a lányt, sokan közel merészkedtek, hogy a saját kezükkel küldhessék a padlóra, vagy már a másvilágra. Ez sokkal inkább kedvezett Sarranonak, hiszen egy jediért hatalmas jutalom jár. Őt, ha be tudná törni, majd rászedni, hogy a saját céljait kövesse. Az minden emberveszteségét méltán kárpótolna.

Mira szinte észre sem vette, olyan gyorsan találta szemben magát egy siniteen öklével. Pechjére az olyan közel járt már az orrához, hogy semmiképp sem védekezhetett ellene. Persze nem is kellett. Egy hozzá hasonló, tizenhét éves fiatal általában gyors és hajlékony. Neki ebből csak a sebesség része volt meg – a szellőzőben való motoszkálást kizárólag a természetnek köszönhetette –, de ez is bőven elegendőnek bizonyult, hogy lebukhasson az érdes kézfej elől, majd a férfi oldalába mélyeszthesse a fényszablyáját. Az penge el is vészett a belső szerveiben.

Mielőtt kihúzhatta volna, már egy másik támadója is akadt, így taktikát váltott. Kikapcsolta a karját, majd a talaj magasságába ereszkedett, hogy kirúghassa a ródiai alól a talajt. Eddig minden tökéletesen működött, egyedül ő látszott tétovázni, de végül csak meghozta a döntését, a pusztá túlélés érdekében.

Újfent kibontotta a már véres markolatú fénykardot, s egy szempillantás alatt leszelte az ellenfele fejét. Ahogyan a vártnál jóval súlyosabb testrész már csak centikre járt a talajtól, egy durós csak mögé termett. A már tüzelésre kész sugárvetően köszönhetően Mirának nem volt valami sok választása, eljött az Erő ideje.

Még azelőtt a szemközti falba lökte a férfit egy leleményes kézmozdulattal, mielőtt meghúzhatta volna a rideg ravaszt, s a legfurcsább dolgot tapasztalta. Nem tudta, hogy milyen anyagból készülhettek a falak, de ez mintha műanyagból lett volna, hiszen nem állította meg a férfit, hanem menten áthasadt a becsapódás pillanatában. Wess már csak erre várt, nem érdekelte a miért és a hogyan, hiszen épp most látszott egy kiút az élete végét ígérő ütközetből. Hisz nem bírhatott el ennyivel.

Egy újabb vörös lézernyaláb halálpontos háritásakor, megengedett magának egy utolsó, diadalittas pillantást a még mindig szivarozgató férfi felé.

Sőt, még egy utolsó mondatot is.

- Örültem a szerencsének! – még el is molyosodott egy pillanatra, aztán rászánta magát az ugrásra. Néhány heves léptel rögvest a peremnél termett, majd elrugaszkodott, s átadta magát a gravitáció mindent felölelő erejének.

- Kiugrott... – fogta a fejét Sarrano, ahogyan lenézett a mélybe. Utólag szemlélve a dolgokat, megértette, hogy a lány inkább a biztos halált választotta. Valamint megbánta azon döntését, miszerint spórolják ki az anyagot a korábban az épület oldalába csapódó gránát nyomán. Csupán egyvalamit hagyott figyelmen kívül.

Wess mindent választott, csak a halált nem.

Aki keresztül tudja hasítani a falat egy ellenségével, az miért ne tudna lassítani az érkezésén? Legalábbis neki ez egyáltalán nem jelentett problémát, a továbbiak viszont már annál inkább. Hiszen a pénz fele már az esés közben ki is potyogott a zsebeiből. Így egy holttest, egy rakás betondarab és számos földre hullt kredit övezte, mikor a nyomban hozzá siető két muun rendőr elérte – ott álltak a sarkon.

- Meg tudom magyarázni... – próbált valamiféle békés úton kikerülni az újabb slamasztikából, azonban a több fejjel fölé tornyosuló, lefizetett rendvédelmisek nem voltak épp társalgós kedvükben. Ismét sugárvetők meredtek a lány képébe.

- Dobd el a kardod! Ígérem, nem fogunk bántani. Csupán őrizetbe veszünk, hogy kivizsgálhassuk a sajnálatos esetet – a másik alternatívát nézve Mira nagyon is arra állt, hogy belemenjen az ajánlatba, ha az Erő ne lett volna a háttérben. Ezzel karöltve már tisztán látta a két muun elméjében, hogy azonnal meg fogják húzni a ravaszt, amint a macskaköves talajt érte a fegyvere, mely ismét az életét jelentette.

Így nem maradt választása, maradt a legrosszabb lehetőség, mindközül.

Hogy menthesse, ami menthető, az egyik járőrt – viszonylag – gyengéden a falhoz vágta, s így csak a másik testét kellett kettészelnie a zöldesen izzó pengével. Ha Sigil még az élők sorában lett volna, biztosan köszönetet mondott volna a denoni kiruccanásért, és persze az életéért. Mindkettő nagyon is kedves dologgá vált számára az elmúlt három hónap folyamán. Azonban félbeszakadt a gondolatmenete.

Valahogy sejtette, hogy nem csak két járőr fog idesietni, valamint Sarrano emberei is tudni fogják, hogy él, amint megcselekedte, amit meg kellett. Csak arra nem, hogy ilyen hamar, s hogy mindkét fél egyszerre. A körülményeket tekintve csupán egyetlen mentőötlete támadt, amely magában foglalta a tizennyolc éves kor megélésének a lehetőségét, így menten a nem sokkal mellette kígyózó folyóba vetette magát. A déli napsütésnek és a forró nyárnak köszönhetően langyos víz jelentette az egyetlen esélyt, a mindenholnan érkező lézernyalábok elkerüléséhez.

Sokuk elsuhanását érezte a finom bőre mellett, azonban egyikük sem találta el. A viszonyokat tekintve ez felettébb szerencsének hatott az ő szemszögéből, így már csak a megfelelő mélységbe kellett merülnie, hogy szem elől téveszthetnék. Persze ehhez nagyon, de nagyon sokáig vissza kellett tartania a lélegzetét. Meg kell, hagyni, elismerte Fenn az elmúlt hónapokban végzett tanításait, elvégre azok nélkül sosem jutott volna ki innen – arra igenis megtanította, hogy harcban próbáljon nyitottan gondolkodni, s ne csak az ellenség lemészárlásán fáradozzon.

De azt az erőbuborékos trükköt igazán megmutathatta volna.

Minden esetre, anélkül is sikerült megtennie azt a párszáz métert, amikor már a felszínre emelkedhetett és újfent levegőhöz jutathatott. Még lejjebb ment az enyhe sodrással egy kilométeren, mikor elég biztonságosnak érezte a terepet, hogy

kimászhasson a partra. Az a tény egy csöppet sem érdekelte, hogy ami pénz a zsebében maradt, annak a nagya már a halakat boldogította ezen briliáns ötlete kapcsán. De legalább visszajutott, ez a nap sokkal rosszabbul is végződhetett volna.

Innentől már nem volt nehéz dolga, mindössze annyit kellett tennie, hogy elvegyül a tömegben. A közel negyven fokos meleg, ha mást nem is, de legalább a gyors szárásában segített. A közel négy órás gyalogtúrát követően – a tömegközlekedést a történetek után inkább hanyagolta – már teljesen meg is száradt az öltözete. Ez nem jelentette azt, hogy nem kapott el valami csúnya dolgot idő közben, de ezt majd megoldja az Erő, valamint az immunrendszere. *Csak érje el Fennt...*

Már lenyugvóban volt a nap, mikor elérte a dokkot, ahol a Reaver elméletileg már rég elment, hiszen azt a csapat még az induláskor tisztázta, hogy ha valami balul sült el és nem ér oda, akkor nem várhatnak rá, hisz ezzel a saját fejüket is kockára teszik. S tekintve, hogy a víz tönkretette a kommunikátorát, nem tudott szólni nekik, hogy még nagyon is él, csak épp esélye sincs időben visszaérni.

Ám meglepetten, és legfőképpen örömmel tapasztalta, hogy a Reaver még mindig ott állt. Fenn egyszerűen képtelen volt hátrahagyni, s várt rá, eleget téve az ígéretének „*Nem hagylak hátra, soha többé.*” Rengeteget kockáztatva ezzel.

- Hála az gének... – egy hatalmas kő esett el a férfi szívéről, ahogyan Mira bájos lépteivel felsietett a rámpán, sajnálkozó tekintettel felmérve a társai ábrázatát.

- Boccs a késésért, elcsesztem – ismerte be a hibáját, hiszen teljes mértékben magának köszönhetette az egészet. – És köszönöm, hogy megvártatok.

- Téged sosem hagynánk hátra – és lám, ha most hallgat a józan eszére, tán évek, mire ismét egymásra találhatnak. Hiszen ha Sarrano utána megy, és idő közben nem sikerül bármiféle módon is üzennie, a Nar Shaddaa újra megtörténne. – Jól vagy?

- Persze, nem esett bajom – bólintott, áldva a kardját, s a szerencsését.

- Egyáltalán mi történt odaát? Azt hittem jól haladsz...

- Megfeledkeztem a biztonsági kameráról, mielőtt kértem volna a szajréval, körbevettek, alig tudtam onnan kiverekedni magam. Aztán kénytelen voltam úszni egyet, és ezt a kommunikátorom nagyon is ellenezte – különös mód a fénykardja maradt az egyetlen, ami megúszta. – Nem sok maradt.

- Mennyi? – kérdezte sakálként Ventriss, szúrós tekintettel. Hiába mentette meg Wess az éltét a Tarison, valamiféle ellenszenv mindig is volt, és maradt is köztük. Általában ügyesen palástolták a dolgokat, hiszen mindkettejüknek ez maradt az egyetlen biztos hely az egész galaxisban. S az esetek nagyrésztében, ha kisebb fenntartások mellett is, de sikerült megférnük egymás mellett. Persze ez közel sem volt azaz eset. Maga a legénység morálja összességében egész jónak mondható. Carl a természetes egyszerűségének és előzékenységének köszönhetően mindkét lány mellett megfér, akárcsak Jaris – csak épp ő a karizmájának és azoknak a bizonyos titkoknak köszönheti ezt a viszonyt Ventrissnél, Mirát pedig nem kell taglalni. Bár nem lenne kérdés, kit választana, ha úgy hozná a sors.

- Sajnálom, de a nagya a vízben maradt – felelte búsan lehajtva a fejét, és a zsebeiből nagy nehezen összekotorta a mai hozományt, majd Fenn érdes tenyerébe

nyomta azt. Aki tudta, hogy nem sült el valami jól az eset, de mégis többre számított. Oda pillantva ugyanis csak hatszáz kreditet tudott összeszámolni.

Ebből még „tankóóni” sem lehetett.

- Semmi gond. Az a fő, hogy egyben vagy – felelte együtt érzően, mintsem rosszállóan. Kezét vigasztalásképp még végig is simította a lány finom, barna haján. Ha valaki, akkor Ventrisszemei valósággal tüzet okádtak ennek láttán. Egyszerűen nem volt hajlandó elhinni, hogy a négy órás késést, az akció majdnem totális elbukását és a fél bolygó rájuk uszítását ennyivel lerendezte a férfi.

- És most mi legyen? Itt már nem maradhatunk – ecsetelte Carl a nyilvánvalót.

- Továbbállunk, mint mindig. Már van annyink, hogy teletankoljuk a hajót, aztán reménykedjünk, hogy legközelebb nagyobb szerencsénk lesz – ez valahogy egyiküket sem érte túlzott meglepetésként, hiszen mindig ezt csinálják, ha balul sülnék el a dolgok. A rablás óta már a fél Peremvidéken megfordultak. Fenn még vetett egy pillantást a többiek felé, majd megindult a pilótafülkébe.

Néhány percbe sem telt bele, és hőseink máris a hiperűrben találták magukat. Az ex-jedi a szokásos módon ült a székében, kék szemével egyre csak a mindenség sebesen cikázó áradatát kémlelve. Egyre csak a múlt eseményein töprengett, legfőképp a Waylanden történeteken, amikor kecses léptek bájos suhanására lett figyelmes a háta mögül. Már a finom lábbelik kopogásából is sejtette, hogy Mira az, csak épp az elhangzottakra nem számított. Nem ma, nem ilyen körülmények közt.

- Beszélünk kell... – a lány eddig is szomorkás arca már teljesen komorrá vált. Tisztán látszott, hogy valami nyomja a lelkét, Fenn pedig kérdően mélyesztette a zöldes retinákba a tekintetét. – Lehetőleg négyszemközt.

- Persze – nemes egyszerűséggel megfordult, majd néhány gombnyomással a robotpilóta gondjaira bízta a Reavert. Miután a zöldes villanás tudatta vele a művelet sikerét, felállt, és Wessel együtt megindult az egyik üresen maradt kabin felé. Ezen a ponton már nagyon érdekelte, hogy mi lehet az, amit csak neki mer elmondani, minden esetre: ő úgyis megtudja. Az esetet hátrébról nyomon követő Carl és Ventriss a kabin fémes ajtajának záródásakor már egy szót sem hallhatott a továbbiakból.

Kihasználva a helyzetet, Dahn azonnal a kapitányi székbe is vetette magát, kényelmesen pöffeszkedve annak kényelmes felületén. Ezzel szemben Leana szinte már dült a haragjában. Egyre csak fel-alá járkált, ismét döbbenetben állva az eset előtt.

- Te elhiszed ezt? – csattant fel végül, Carl felé fordítva a gyönyörű, kék szemét.

- Mit? Csak beszélni akar veled, ebben nincs semmi rendkívüli – legyintett egyet a karjával a férfi, mintha semmiség lenne az egész. Számára az is volt.

- Szóval, az előbb majdnem vállon veregette azért, mert elcseszte a világ egyik legkönnyebb melóját. Aztán most odasétál hozzá, mondván „Beszélünk kell”, Fenn pedig menten felhagy mindennel és elvonul vele. Ha én csináltam volna ugyanezt, mindennek lehordott volna a tehetségtelenségemért, és nekem is megvannak a magam aggályai, amit négyszemközt szeretnék megvitatni veled. De különös módon, ahányszor azt mondom, hogy „Beszélünk kell”, sőt, még azt is hozzá teszem, hogy „Ez nagyon fontos”, nem is törődik veled. Egyszerűen rávágja, hogy „Később”, és úgy

tesz, mintha megfélekedett volna az egészről. Ez már egy kicsit túlzás. Úgy értem, vele egyfolytában csak kivételezik – taglalva a problémát, Carl még jobban nem értette a gondot. Ő tudja, hogy mit jelent a lány Fenn számára, és mit nem jelent neki Ventris. Ezért úgy döntött, az ő szemszögéből is elmagyarázza a dolgokat.

- Mert törődik vele – Ventris tekintetéből nem sok szimpátia látszott ennek hallatán. Azt még megértette, hogy amikor felvették, a „*drágalátos*” kapitány egy pár napig igyekezett a kedvére tenni. De így, hogy ez már hónapok óta hasonlóképp megy, kezdte megelégedni a dolgot. – Nézd, te nem tudod, hogy Jaris min ment keresztül, miután elvesztette. Mielőtt a fedélzetre léptél, nem volt nap, hogy ne hozta volna szóba. Minden este arról mesélt, milyen szépek voltak a szemei, hogyan mosolygott, milyen vicceket szokott mondani. Hogy fogja a kanalat evés közben, milyen szaga szokott lenni reggelente... Mira sokkal több volt neki, mint a tanítványa, a lányaként tekintett rá. A tudat, hogy az orra előtt lótték agyon, kis híján az örületbe kergette. Nem is értem, hogy mi tartotta benne ilyen sokáig a lelket. Talán a remény, hogy mégsem halt meg, hogy ez tényleg valóra válik.

- Igen, és valóra vált – tapsolt egy pár ütemet a lány gúnyosan. – Most itt vagyunk mi, és ő, aki mindennél fontosabb. Egy kapitánynak nem kellene egyformán tekinteni a körülötte lévőkre? Mert ezt már kezdi jócskán túlzásba vinni.

- Na jó – sóhajtott fel a férfi türelmesen. – Akkor nézzük más megközelítésből. Még régebben meséltél Edről, a kisöcsédről – Leana ennek hallatán úgy érezte, mintha tört állítottak volna a szívébe, Dahn sem húzta elő szívesen az alig tizenkét éves korában elhalálozott gyermeket, de másképp nem tudta megértetni vele a dolgokat. És inkább most veszekedjenek egyet, mintsem addig fajuljon a helyzet, hogy Ventris kirakatja magát egy szép nyugis planétán. – Te mit tennél, ha egyszer csak betoppanna az ajtón? Ha a saját szemeddel látnád, hogy akit rég halottnak hittél, éveket várt rád.

- Az életem legboldogabb perce lenne... – könnybe is lábadtak szemei. – De nem történhet meg – akit kettévágnak, nem szokott csak úgy visszatérni. – Felejtjük el...

- Na látod, de itt nem oldódna meg a helyzet – erősködött továbbra is a férfi, ezt már mindenképpen végig akarta mondani. – Örülnétek egymásnak, még talán ölelkeznétek is, de aztán mit csinálnál vele? Egy csempészhajón élsz egy rakás törvényen kívülivel, és néhány száz koszos krediten, egy rossz ruhán, meg egy sugárvetőn kívül nincs semmi. De attól még Ednek kellene kaja, szállás, meleg víz, étel. Sőt, a jövőjéről is gondoskodnod kellene. Fenn sincs másképpen, ez gyakorlatilag az élete egyik legnehezebb próbatétele. Igyekszik egy otthonos, családi környezetet biztosítani a számára, ahová sosem kell szégyenkezve visszamennie. Szeretné a jó irányba terelni, hogy elérhesse az álmát, Jedi lehessen, valamint próbája felkészíteni a továbbiakra, amikor már egyedül kell, hogy boldoguljon. Emellett muszáj mellette állnia, hogy érezze, valaki törődik is vele. És ez azt jelenti, hogyha Mira beszélni akar vele, akkor beszélnek is.

- Értem... – nyögte ki Leana fájdalmasan, ezzel nála már eltörött a mécses. Kár volt egy szó erejéig is megemlítenie Edet. Az ilyen esetekben mindig elkezdett babrálni valamivel, jelen esetben a beérkezett üzenetek körül kezdett motoszkálni az ujjával, nem is sejtve, a váratlan végkifejletet. Volt egy rejtett üzenet a stócban.

Az egykori mester és tanítvány nehéz, keserű léptekkel ült le a kabinban. Fenn idő közben akaratlanul is felvette a lány hangulatát. Érezte, hogy mit fog mondani a lány, és ez ellen semmit sem tehetett. Ő próbálta a legjobbját nyújtani, de ez csupán ennyi volt. Sem több, sem kevesebb. Pedig megpróbálta felkeresni a Lázadást, új életet kezdeni a soraikban, épp, mint régen. Meglehet, hogy a saját ügye miatt nem akart visszamenni, de érte már hajlandó lett volna megtenni.

Mi tagadás, hisz a lányaként szereti.

- Tudom, hogy errefelé nehéz az élet. De... – törte meg a csendet Fenn.

- Nem erről van szó – csóválta a fejét meglepő módon Mira. – Már felfogtam, hogy Yavin után semmi sem lesz a régi. Még akkor sem, ha visszamegyünk. Hisz nem csak te, de még én sem vagyok ugyanaz az ember. Különbem sem olyan rossz itt lennem. Itt legalább biztonságban lehetek, ahelyett, hogy az utcákon rettegnék attól a sorstól, amiben a frissen a sikátorba hajított holttestek osztoztak.

- Akkor mi gond? Érzem, hogy valami nyomja a lelket.

- Az álmain, folyton ugyanazt látom egy ideje. Mintha csak egy látomás lenne, mintha az Erő figyelmeztetni próbálna valamire. Mindig ugyanúgy kezdődik, csendesen, békésen. Akkor még tisztán látom a hajót, és a többieket. De utána minden homályba borul, akár a Sötét Oldal leple. Halál és szenvedés kezd kövezni mindent. Az utcán járkáló emberek, a katonák, és ti... mind meghaltok, mikor véget ér. Csak én maradok, egy vörös fénykarddal a kezemben, és sárgás szemekkel. Én csak... annyira félek, hogy valóra válik – ekkorra a lány finom hangja vékonyodni kezdett, s kecses ajkai is vacogni, jóformán remegni kezdtek. – Én nem akarok Sith lenni, nem akarok ártani nektek. Egyáltalán mi fog történni, mi az, amit nem veszek észre?

- Semmit, ezek csak álmok. A többségük sosem válik valóra – nyugtatgatta a férfi. Elvégre, ha ő is hallgatott volna minden egyes látomásra, már rég nem állhatna itt. Egyik rossz döntést hozta volna a másik után, az ösvénye végeztéig.

- Mint az a másik, amit tízévesen láttam magam előtt? Amikor az erdők lángba borultak körülöttem, hatalmas csillaghajók cikáztak az égbolton, és ádáz harc dúlt odalent. Melynek a végé már csak mi maradtunk, diadalittasan bámulva az eget egy röpké pillanatig. Aztán egy lövés dördült, és minden elsötétedett? Olyan valósnak éreztem, akárcsak ezt. És nem... nem akarom, hogy megtörténjen – hirtelen közelebb bújott az egykori mesteréhez, szorosán átfogva a mellkasát. Fenn is viszonzta a gesztust, majd finoman cirógatni kezdte az egykori tanítványát.

- Nyugi, nem fog megtörténni. Nem engedem... – sokmindent szeretett volna mondani, az immár hevesen könnyező lánynak, amivel eloszlathatja bánatát, ám ekkor valami ismét megtörte a pillanatot. Carl volt az, ki hevesen zörgetett az ajtón.

- Nem tudom, hogy mit csináltok odabent, de ezt látnotok kell!

Mivel már úgysem lehetett mi tenni, a páros hamar kisietett a helyiségből, legelőször két érdekes kérdést támasztva egymás felé. *Miért volt könnyes Ventris és Mira szemgödre?* Az okokért valószínűleg rengeteget kellett volna kérdezősködni, azonban erre már egyiküknek sem nyíltott lehetősége.

Ugyanis akadt egy rég elfeledettnek hitt üzenet az egyik terminál kijelzőjén, mely talán nem is volt olyan ősi, mint azt eleinte gondolták. Ugyanis éppen ma ment élesbe, nem sokkal Wess visszatérését követően. Ebből a szemszögből nézve még szerencsés is, hogy a mai nap eseményei ekképp történtek. Hisz, ha valami nincs a „sürgős” jelzővel ellátva, az hetekig, hónapokig heverhet olvasatlanul a stócban.

És ez a delikvens igen fontos lehetett, hisz Sigiltől érkezett.

Eleinte Jaris úgy vélte, hangosan is felolvassa a benne foglaltakat, de a többiek már bizonyára elolvasták Mirán kívül, aki kétszer, ha nem háromszor gyorsabban olvasott nála. Ezért inkább ő is csak átfutott rajta a szemeivel, hátha valami életbevágó.

„Üdvözleten, kedves hajótársaim!

Amennyiben ezt a levelet olvassátok, én már rég eltávoztam az élők közül. Ezt a témát nem szükséges taglalni. Bizonyára egy roppant hősies és testhezálló halálom lehetett, melynek eredményeképp mind az életekkel tartoztok nekem. Én már csak tudom, hiszen mindig igazam van. Cserébe kérnék tőletek egy kis szívességet.

Mint tudjátok, én nem voltam mindig a Jó Oldal elkötelezettje, sok esetben tettem olyan borzalmakat, melyeket csak nehezen tudtam megbocsájtani magamnak. És ezeknek vannak bizonyos következményei, velejárói, amik az életem végéig elkísértek, de ezt az egyet képtelen voltam elrendezni. A történet dióhéjban annyi, hogy korábban még összetűzésbe kerültem a mesteremmel, a történetek már maradjanak az én titkon. A végén vettem magamnak egy rabszolgát, hogy nem legyek olyan magányos, és itt kezdődtek a problémák. Nem igazán tudtam mellette lenni, hogy kiélvezzem az ezzel kapcsolatos életvitel buja gyönyöreit.

Néha azért csak felkerestem, úgy nagyjából félévente, mivel a szolgáltatásaiért cserébe muszáj volt eltartanom, és nem akartam más gondjaira bízni. A mostani egy hét múlva lesz, a Dantooine-on, ahol eddig is szokott. Mi tagadás, az ottaniak meglehetősen megkedvelték az adottságainak köszönhetően. Az ezzel kapcsolatos részleteket megtaláljátok a mellékletben, ez most egyébként is lényegtelen. Amit kérnél szeretnék, hogy keressétek fel abban a kintinban, és viseljétek a gondját helyettem is, máskülönben egy rakás trandoshi teszi meg helyettetek.

Tudom, hogy ez nem igazán a ti műfajotok, de higgyétek el, jó hasznát veszitek majd. Ő egy igen háladatos gyermekként került hozzám, aki mindig gondoskodik a gazdája kényelméről, ami azt illeti, örömmel. Olyan módon tudja kielégíteni az igényeiteket, melyet még el sem tudtok képzelni.

Utóirat: Ha értem nem is, érte tegyétek meg.

Na, ki?”

- Öhm, egy rabszolga? – törte meg végül a csendet Ventris. Mindig is adózni szeretett volna a férfi emlékére. *De így... egyáltalán mi az, hogy gyermekként? Ez fogta magát és megvett egy szerencsétlen gyermeket valami hutt-tól?*

- Miért is ne? – csillantak fel Carlos szemei. Elvégre a nők terén mostanra sem nyílt túl sok szerencséje. Ventris kitekerné a nyakát, ha csak megérintené, Mira

szóba sem jöhet, arra még ő sem vetemedne. Más úton pedig nem igazán rendezheti a dolgait, szóval ez egy tökéletes megoldást jelent a számára.

- Nem tarthatjuk meg – rázta a fejét Fenn. – Csempésznek lenni egy dolog, de akkor is... nem fogok valakit a saját hasznomért dolgoztatni, nem ilyen becstelen módon. Ha pénz kell, akkor megszerezzük magunknak, mint eddig. Ráadásul, Sigil hogy tehette ezt egyáltalán? Hisz már a mi oldalunkon állt, ha addig hibázott is, legalább elengedhette volna. Nekem valami itt bűzlik.

- Pedig igaz – tette hozzá Wess, a dátumokra mutatva a finom kezével. – Ezt a levelet két nappal a Taris előtt írták, és épp a mai napra időzítették. Ez nem lehet véletlen. Különben is, mi még mindig fel tudjuk szabadítani, ha már Sigil nem is. El tudod képzelni, mit tenne vele egy trandoshi? Láttam már, hogy kezelik a saját tulajdonaikkal. Mondanom sem kell, abból nem származik sok köszönet.

- Akkor sem vehetünk magunkhoz egy szolgát, ki tudja, mi lehet vele. Az is lehet, hogy már rég megőrült és már nem is érdekli, ha megöli magát, velünk együtt – ellenezte az ötletet Ventris, ő sem sejtett túl sok jót.

- Lehetséges – tette hozzá Dahn, nem fog egykönnyen lemondani a lányról. – Ám én emlékszem rá, amikor három hónappal ezelőtt pont egy ilyen üzenet előtt ültünk, folyton mérlegelve a dolgokat. Ugyanígy felvetődött, hogy ez nem jó ötlet, már biztos megőrült, és csak hátráltatna minket. És mi, jobban mondva, ki lett a vége? – a mondat végén a mellette álló leányzóra mutatott, aki hálája jeléül biccentett egyet, bájos mosolya kíséretében. Ez nem illett túlzottan a helyzethez, azonban egy jedinek ez kötelessége egy ilyen helyzetben. És ő továbbra sem szegi meg a hagyományokat. – Ezért én azt mondom, tegyünk egy próbát. Hátha újfent szerencsénk lesz, és egy olyan taggal bővül a csapat, aki nélkül már lehet, hogy nem is boldogulhatnánk.

- Hát jó, de egyszer feleljen vissza – hajtott fejet Ventris.

- Miért, én sem szoktam... nagyrészt – mosolyodott el Mira. – Támogatom.

- Akkor nem maradt választásom – bólintott rá végül Fenn. – Egyébként is, midig is el akartam oda látogatni. Az egy gyönyörű hely.

Egy héttel később:

Friss alkony ült már ezen szemet gyönyörködtető planétán, mikor a Reaver nagy nehezen leszállt az úrkikötők valamelyikében. Hőseink sokáig gyönyörködtek volna a tájban, és minden más szépségeiben, de már így is sietniük kellett. Az út közben megejtett tankolásnak köszönhetően – elvégre ki tudja, ez után hová veti őket a sors – így is alig értek ide. Szerencsére a kicsiny kávéház, ahol a legújabb nem túl szabadnak ígérkező jövevény várta őket, itt volt a közelben. Szinte egy köpésnyire.

- Itt is volnánk – jelentette ki Fenn, amint betette a lábát a régi szép időket idéző helyre. Ismét a fullasztó füst, a mindenféle alkoholos italoknak köszönhetően ittas emberek bűzös lehelete, és a táncoslányoké lett a terep. A férfi szinte már úgy érezte két pazaakozó idióta láttán, hogy ismét átéli a Rishit. Ennek köszönhetően, hol máshol, mit a táncparketten számított a Sigil által említett személyre.

Hosszasan is bámulni kezdte az embertől, a twi'lkent át egészen a neutóliaig tartó felhozatal, amikor is maga az Erő vette át a gyeplőt. Pontosan megsúgta, merre is

találja a nőt, legalábbis remélhetőleg felnőtt egyént. Nem szeretett volna úgy emlékezni az egykori társára, hogy az igényeit mindvégig egy gyermek elégítette ki. S ha valaminek, akkor ennek a megdőlését nagyon is örömtelien fogta fel.

A kérdéses személy – ahogyan sejtette – egy twi'lek volt, aki a húszas évei közepén járhatott, s épp háttal ült neki. Már az első percben látta a szegényes bőröltözetből, amely alól a fél háta kikandikál, hogy ezúttal az Erőnek valóban igaza lett. S ezzel párhuzamosan kezdett neki feltűnni valami a lány finom, zöld bőrén, kecses lekkuin és vékony, bájos végtagjain. Mintha már korábban is látta volna ezt, valamikor, még néhány hónappal ezelőtt. Ekkor fájdalmasan hasított bele a zord valóság.

- Selene?